

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Keszthelyi Oszkár ügyvéd (....) által képviselt felperes neve(....) felperesnek, a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Sár Csaba ügyvéd) által képviselt (....) alperes ellen szerzői jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 14. napján kelt 8.P.22.748/2008/29. sorszámú ítélete ellen az alperes 32., a felperes 33. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes azzal sértette meg a felperes szerzői vagyoni jogait, hogy az általa kiadott A. G.: „....” című könyv 56., 69., 79. és 82. oldalain a felperes engedélye nélkül módosított részleteket közölt korábbi műfordításaiból, a „....” és „.....” című művekből, a további jogsértések megállapítása iránti keresetet elutasítja. Kötelezi az alperest, hogy a megállapított jogsértések miatt 15 napon belül a felperes felé magánlevélben fejezze ki sajnálkozását. A nem vagyoni kártérítés iránti keresetet elutasítja, és az elsőfokú perköltségről akként rendelkezik, hogy azt a felek maguk viselik, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú perköltséget a felek maguk viselik.

A felperes kérelmére a sürgősséggel lerótt 36.000 (Harminchatezer) forint fellebbezési illeték visszatérítésének van helye.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes A. G.:” című könyv kiadása során megsértette a felperes szerzői jogait, amikor a „....”, valamint a „.....” című magyarra fordított művekből olyan idézeteket közölt, amely idézetek megváltoztatott, felperes nevéfelperes hozzájárulása nélküli szövegrészek. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül ezen ítéleti megállapítást tegye közzé egy ízben a saját költségén az című hetilapban.

Kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 forint díjat, valamint 200.000 forint nem vagyoni kártérítést és az összeg után 2004. október 20. napjától a kifizetésig terjedő időre járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, és 114.000 forint + áfa összegű perköltséget.

A megállapított tényállás szerint 1995-ben a felperes fordításában és jegyzeteivel két XIII. századi izlandi saga jelent meg „....” és „...” címmel. Az alperes 2003-ban adta ki A. G.: „...” című művet V. E. fordításában. A fordítás során V.E. felhasználta a felperes saga fordításainak egy részét is, a felhasznált szövegrészeket megváltoztatta, a lábjegyzetben utalt arra, hogy „módosítottam” a felperes fordítását, a módosításhoz azonban a felperes hozzájárulását nem kérte. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy mintegy 50 sor prózai és 6 sor versfordítást használtak fel a felperestől, 12 sor jegyzetszöveggel együtt.

A felperes keresetében sérelmezte, hogy műfordításait jogosulatlanul használták fel, valamint tájékoztatása nélkül a felhasznált fordításrészleteket meg is változtatták. Emiatt nyilvános elégtételadásra kérte kötelezni az alperest az hetilapban megjelenő, általa megszövegezett szöveg közlésével. Emellett a jogosulatlan felhasználás miatt 25.000 forint díj, továbbá 200.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes vitatta a keresetet, arra alapítva, hogy szabad felhasználás történt akkor, amikor V. E. műfordító idézett a korábbi, az általa lefordított műhöz kapcsolódó fordításokból, ahol pedig a korábbi fordítástól szükséges volt eltérni a szövegkörnyezet miatt, ott utalt a korábbi fordítás tényére, feltüntetve a fordító nevét.

Az alperes indítványára az elsőfokú bíróság szakértői véleményt szerzett be Schütz J. István eseti szakértőtől. A szakvéleményre alapítottn 8.P.632.365/2004/51. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, leszögezve, hogy a perben eldöntendő kérdés az, hogy az alperes a műben a felperes fordításait jogosulatlanul használta-e fel vagy az az idézés szabályainak megfelelően, a szabad felhasználás körében történt, továbbá azon fordítások tekintetében, ahol a fordító a lábjegyzete szerint módosította a felperes fordítását, a mű megváltoztatása történt-e vagy az alperesi fordító saját, önálló fordítást készített.

Az új eljárás során az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglalt előírásnak megfelelően meghallgatta V.E. műfordítót tanúként, továbbá elrendelte a Szerzői Jogi Szakértő Testület véleményének beszerzését is. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen a felperes keresetét megalapozottnak találta. Leszögezte, hogy a felperes alappal sérelmezte azt, hogy az általa készített fordítás egyes részleteinek az átvételekor azt hozzájárulása nélkül módosította a fordító, megváltoztatta a szöveget és így használta fel. Rámutatott, hogy a módosított szövegrész önmagában is jogosulatlan megváltoztatásnak minősült, mely esetben nem idézésről van szó, hanem egy szerzői mű részletének a felhasználásáról, amihez azonban az Szjt. 16. § (1) bekezdése szerint a szerző hozzájárulását kell

kérni. Mivel ez nem vitatottan elmaradt, ezért az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 94. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jogsértés tényét megállapította mind a jogosulatlan felhasználás, mind a megváltoztatás terén. Ebből eredően az Szt. 94. § (1) bekezdés b) pontja alapján kötelezte az alperest elégtétel adásra a kért nyilvánosságnak megfelelően, de annak szövegéül az ítélet rendelkező részének közzétételét írta elő a felperes által megfogalmazott szöveg helyett.

A jogosulatlan felhasználás ellenében az Szt. 16. § (4) bekezdése szerint kötelezte az alperest a felperes díjkövetelésének megfizetésére, melynek keresetben megjelölt mértékét az elsőfokú bíróság nem találta eltúlzottnak.

A nem vagyoni kártérítésre vonatkozó felperesi kereseti kérelmet az Szt. 94. §-ának (2) bekezdése alapján - visszautalva a Ptk. 339. § (1) bekezdésére - találta megalapozottnak. Mértéke és módja tekintetében a Ptk. 355. § (1) bekezdését tartotta irányadónak leszögezve, hogy a peradatok alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes oldalán a szakmai tudományos munkásságával összefüggésben ért jogsérelem miatt nem vagyoni hátrány következhetett be. Ennek mértékét a felperes ugyan nem bizonyította, az elsőfokú bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy e bizonyítás hiányában is alappal következtethető az, hogy a felperest hátrány érte arra tekintettel, hogy az izlandi nyelvet művelők köre szűk. Álláspontja szerint hozzávetőleg a felperes által kért összeg alkalmas arra, hogy a felperest ért hátrányt kiküszöbölje.

A felmerült első és másodfokú együttes perköltség összegéről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Állítása szerint az elsőfokú ítélet mind a kártérítésre kötelezés, mind az idézéssel kapcsolatos szerzői jogi szabályok megsértésére vonatkozóan tett megállapításai tekintetében megalapozatlan. Emellett az eset konkrét körülményei által nem indokolt körű nyilvánosság mellett rendelte el az elsőfokú bíróság az elégtételadást.

Sérelmezte továbbá az alperes, hogy az elsőfokú ítélet nem határozta meg a konkrét jogsértő magatartást, ezáltal értelmezhetetlen és végrehajthatatlan.

Kifejtette a fellebbezésében azt is, miszerint a kár mértéke nem igazolt, a kártérítési felelősség alól kimentette magát azzal, hogy nem sértette meg a szerzői jogi törvényt, ugyanis a szükséges és elvárható gondossággal járt el jogtiszt kiadvány megjelentetése érdekében, szakmailag felkészült fordítót bízott meg a G. mű lefordításával és lektort kért fel a magyar fordítás ellenőrzésére. Ebből eredően az esetlegesen elkövetett jogsértés vonatkozásában vétkesség nem terheli. Hiányzik továbbá a jogellenesség is, mivel nem sértette meg az Szt. 34. §-ának (1)

bekezdésében foglalt, az idézésre vonatkozó szabályokat. A jogsértő felhasználás hiányában kétségesnek tartotta a megfizetni rendelt felhasználási díj jogalapját és mértékét is, mely utóbbit mérlegelés nélkül fogadott el az elsőfokú bíróság. Hivatkozott arra is, hogy az Szjt. 13. §-a alá tartozó megváltoztatás nem történt, ennek hiányában a szerző személyhez fűződő jogának megsértésén alapuló nem vagyoni kártérítésnek akkor sem lenne helye, ha megállapítható, hogy túllépte az idézés jogszabályi kereteit.

Az elrendelt jogkövetkezmények pedig súlyosabbak, mint az esetlegesen bekövetkezett jogsérelem. E körben utalt az Szjt. 94. §-ának (1) bekezdésére, amely szerint jogsérelem esetén a polgári jogi igény alkalmazását az eset körülményeihez kell igazítani. Előadta, hogy a felperes maga is elismerte, hogy egy szűk szakmai kör szerzett tudomást arról, amit ő sérelmez. A felperes által megnevezett országosan terjesztett irodalmi, közéleti hetilap ezzel szemben több tízezres olvasói táborhoz jut el, amely nyilvánvalóan jóval tágabb, mint a felperes által megnevezett szűk kör, ezért az ítélet rendelkező részének az Hetilapban való közzététele súlyosan aránytalan jogkövetkezményt jelent.

Álláspontja az volt, hogy az Szjt. 34. §-ának (1) bekezdésében szabályozott előfeltételek közül csupán a harmadik, azaz az „eredetihez híven” történő átvétel tekintetében merült fel a perbeli jogvita. Nem volt kétséges ugyanis, hogy az idézés nem haladta túl az átvevő mű jellege és célja által megengedett módot és mértékét, a forrás és a szerző megjelölésre került, ezért a szabad felhasználás általános szabályait a felperes nem sértette meg. Okfejtése szerint az eredetihez híven való idézés követelménye nem a szó szerintiségre, hanem a gondolatiság, az eredeti szerző véleményének, mondanivalójának megőrzésére vonatkozik. Ezen állításának alátámasztására fellebbezéséhez csatolta az alperesi törvényes képviselő Dr. M. T. egyetemi docens tanulmányát, a Magyar Műfordítók Egyesületének állásfoglalását, valamint Dr. P. Z. fordító, egyetemi oktató nyilatkozatát az irányadó szakmai gyakorlatról.

Vitatta fellebbezésében az alperes a Szerzői Jogi Szakértő Testület megállapításait az idézés és az átvétel körében. Álláspontja szerint a Testület véleménye több okból aggályos, ezért a Fővárosi Bíróság nem megfelelően járt el akkor, amikor a szakvélemény kiegészítését az indítványa ellenére nem rendelte el. A Testület ugyanis az eldöntendő kérdésre - nevezetesen, hogy mi az idézéssel kapcsolatos szakmai gyakorlat - lényegében kitérő választ adott, kijelentve, hogy szövegváltoztatás előfordul, azonban a jogszabályt semmiféle szakmai szokás nem írhatja felül.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását kérte a perköltség, valamint a közzé teendő szöveg vonatkozásában.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 114.000 forint + áfa összegű perköltség indokolatlanul és méltánytalanul alacsony figyelemmel arra, hogy a

Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében a felperesnek járó perköltséget 126.000 forintban jelölte meg a megbízási szerződésben kikötött és áfával növelt díjra, valamint a fellebbezési illetékre tekintettel. Ezt az elsőfokú bíróság teljességgel figyelmen kívül hagyta, mivel az általa megítélt perköltség összege kevesebb, mint a másodfokú perköltség, így az egyértelműen nem szolgálhat a peres eljárás során felmerült első és másodfokú perköltség fedezésére. A megítélt 114.000 forint még az új elsőfokú eljárás költségét sem fedezi tekintettel arra, hogy csupán a szakértői vélemény költsége 78.000 forint volt. A felmerült összes első- és másodfokú perköltség összegét 493.000 forintban jelölte meg.

Kérte az ítélet megváltoztatását az elégtételadás körében is, újólag indítványozva a felperes által megfogalmazott szöveg közzétételének elrendelését, szemben az ítélet rendelkező részének közzétételével. Előadta ekörben, hogy ez utóbbiból nem derül ki egyértelműen, hogy kinek a fordításáról van szó, ezért nem alkalmas az elégtételadásra.

Fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztett a felperes, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének - a fellebbezésben vitatott perköltség, valamint az elégtételadás szövege kivételével - történő helybenhagyását indítványozta arra alapítva, hogy az teljes körű bizonyítási eljárásan alapszik, melyből helyes ténybeli és jogi következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság. Hangsúlyozta, hogy a Szjt-ben megfogalmazott „eredetihez híven” kitétel egyértelműen szószerintiséget jelent az idézés során. Az ettől eltérő gyakorlat jogszabálysértő, ezért arra az ítélet nem alapítható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében vitatta a felperes fellebbezésében foglaltakat. A perköltség körében előadta, hogy a peres eljárás elhúzódása és az ennek következtében felmerült többletköltségek a felperes perbeli magatartásával vannak összefüggésben, így - mivel azok feleslegesek és indokolatlanok voltak -, ezek viselésére a Pp. 80. § (2) bekezdése alapján az alperes nem kötelezhető. A polgári perrendtartás egyébként is a bíróság diszkrecionalitásába utalja a perköltség mértékének meghatározását. A Fővárosi Bíróság a perköltséget az ügyben tett jognyilatkozatok, készített beadványok terjedelmére figyelemmel és a perbeli képviselőt során felmerülő ügyvédi munkaórák mennyiségével arányosan állapította meg. Az elégtételadás szövege kapcsán arra hivatkozott, hogy bevett joggyakorlat és a jogkövetkezmények alkalmazása szempontjából megfelelő eszköz a bírósági döntés rendelkező részének közzététele.

Az alperes fellebbezése részben alapos, a felperes fellebbezése nem alapos.

Az Szjt. 4. § (2) bekezdése szerint szerzői jogi védelem alatt áll - az eredeti mű szerzőjét megillető jogok sérelme nélkül - más szerző művének átdolgozása, feldolgozása vagy fordítása is, ha annak egyéni, eredeti jellege van.

A 16. § (1) bekezdése kimondja, hogy a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden

egyes felhasználás engedélyezésére. E törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető. A (4) bekezdés első fordulata folytán a szerzőt a mű felhasználására adott engedély fejében díjazás illeti meg, amelynek - eltérő megállapodás hiányában - a felhasználáshoz kapcsolódó bevétellel kell arányban állnia. A (6) bekezdés alapján jogosulatlan a felhasználás különösen akkor, ha arra törvény vagy az arra jogosult szerződéssel engedélyt nem ad, vagy ha a felhasználó jogosultságának határait túllépve használja fel a művet.

A 17. § f) pontja szerint a mű felhasználásának minősül az átdolgozás (29. §). A 29. § értelmében a szerző kizárólagos joga, hogy a művét átdolgozza, illetve, hogy erre másnak engedélyt adjon. Átdolgozás a mű fordítása, színpadi, zenei feldolgozása, filmre való átdolgozása, a filmalkotás átdolgozása és a mű minden más olyan megváltoztatása is, amelynek eredményeképpen az eredeti műből származó más mű jön létre.

Az Szjt. 33. § (1) bekezdése alapján a szabad felhasználás körében a felhasználás díjtalan, és ahhoz a szerző engedélye nem szükséges. Csak a nyilvánosságra hozott művek használhatók fel szabadon e törvény rendelkezéseinek megfelelően. A 34. § (1) bekezdésének megfelelően a mű részletét - az átvevő mű jellege és célja által indokolt terjedelemben és az eredetihez híven - a forrás, valamint az ott megjelölt szerző megnevezésével bárki idézheti.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a műfordító felperes szerzői vagyoni jogai sérültek. Az alperes által kiadott műben szerepelnek olyan részletek, amelyeket az alperesi könyv fordítója nem az orosz alapműből, vagy az óizlandi eredeti szöveg alapján fordított, hanem a felperes által korábban óizlandi nyelvről készített műfordítást alapul véve azt módosította és az ekként megváltoztatott szövegrészt használta fel, anélkül, hogy a felperestől erre engedélyt kapott volna. Ez a magatartás az Szjt. 16. § (1) bekezdésébe ütközik, mivel a szerzői mű részletének engedély nélküli felhasználása, így annak az Szjt. 29. §-a szerinti átdolgozása is a szerző előzetes hozzájárulása esetén lehet csak jogszerű. Az elsőfokú bíróság általánosságban helytállóan jutott erre a következtetésre, figyelemmel a szakvéleményre is.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az alperes azon fellebbezési álláspontjával, mely szerint az Szjt. 34. § (1) bekezdése szerinti szabad felhasználás - idézés - megengedi a szövegtől való eltérést akkor, ha a mű gondolatossága sértetlen marad. Ezzel szemben a Fővárosi Ítéltábla álláspontja az, hogy a hivatkozott jogszabály szövege egyértelmű, és az nem értelmezhető másként, mint hogy engedély és díj fizetése nélkül akkor lehet a már nyilvánosságra hozott mű részletét idézni, ha az az átvevő mű jellege és célja által indokolt terjedelemben, a forrás, szerző feltüntetésével és az eredetihez híven, azaz szó szerint történik. Ugyanakkor nem volt osztható a felperes álláspontja sem teljes körűen, mivel a keresetben kifogásolt ékezetbeli eltérés (Gunnar-Gunnár), különös tekintettel arra, hogy a sérelmezett fordítás orosz nyelvről történt, semmiképpen sem tekinthető olyan mértékű eltérésnek, ami az Szjt. 34. §-ának (1) bekezdésébe ütközne.

Az alperes által az álláspontjának alátámasztására a fellebbezési eljárásban becsatolt bizonyítékokat a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt korlátozó szabály miatt figyelembe venni nem lehetett. Rámutat azonban a másodfokú bíróság, hogy az esetleges eltérő szakmai szokások a jogszabályt nem írhatják felül, a jogszabályi szöveg pedig kizárólag akként értelmezhető, hogy az idézés csak szó szerint történhet. Ebből következően nem volt alapos az alperes fellebbezésének a szakvéleményével kapcsolatos aggálya, nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor nem adott helyt az alperes - szakvélemény kiegészítésére irányuló - indítványnak.

Helyesen hivatkozott azonban az alperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibát vétett akkor, amikor nem fogalmazta meg az általa megállapított jogsértéseket. Nem osztható az elsőfokú ítéletnek az álláspontja, hogy annak megállapítására nem volt szükség, hogy a jogsértő felhasználás az alperesi kiadványban hol és mennyiben valósult meg. A jogsértés súlya, mértéke, az okozott jogsérelem nagysága, a díj és kárigény kérdéseiben a kifogásolt részletek egybevetése és vizsgálata nélkül megalapozott döntés nem volt hozható.

Mivel rendelkezésre állt a felperes műfordítása és az alperesi kiadvány, továbbá a felperes táblázatos formában megjelölte az eredeti és a felhasznált részeket, így azok egyszerű szöveg hasonlításával egymással összevethetőek voltak, amelyet a másodfokú bíróság elvégzett annak megállapítása érdekében, hogy a keresetben sérelmezett szövegrészek közül melyik valósít meg jogsértést és milyen módon. E vizsgálat eredményeképpen az alábbi megállapítások tehetők.

Egyes szövegrészeknél, így a sérelmezett mű 54., 57., 65., és 68. oldalán található idézetek, valamint a 79. oldal első idézete esetében, a felperesi műfordításból szó szerinti felhasználás történt, így az idézés szabályainak - mivel annak további feltételei nem voltak vitások - megfelelt, ami az Szjt. 34. § (1) bekezdése szerint jogszerű. Ezekben az esetekben az alperes nem valósított meg jogsértést.

Más esetekben, így a 69. oldal másodikként kifogásolt szövegrésze és a 76. oldal kifogásolt szövegrésze esetén a fordító ugyan feltünteti a felperes nevét, de a szöveg nem is hasonlít a felperesi műfordításra. V. E. ott saját fordítást készített, ezért szükségtelenül utalt a felperes személyére, jogsértést azonban ezzel nem valósított meg.

Ugyanígy nem valósult meg a felperesi mű felhasználása azon esetekben, amikor az alperesi műben (70. oldal) lábjegyzetben az szerepel, hogy „vesd össze a felperes fordításával”, ezért ez szintén nem valósít meg jogsértést.

A fent írt műrészletek tekintetében, egyrészt a jogszerű szabad felhasználásra, másrészt a felhasználás hiányára tekintettel nem volt alapos a felperes jogsértés megállapítása iránti keresete, ezért ebben a részében a másodfokú bíróság - részben megváltoztatva az elsőfokú ítéletet - a felperes keresetét elutasította.

Jogsértőnek találta azonban a másodfokú bíróság a sérelmezett kiadvány 56., 69. és 82. oldalán található szövegrészleteit, valamint a 79. oldalon másodikként megjelölt szövegrészletét, melyeket a fordító a felhasználás során a „módosítottam” megjelöléssel látott el. Ezeknél a szövegtérítés és felhasználás ténye egyértelműen megállapítható, amelyhez a fordító a szerző felperes engedélyét nem kérte, ezért az Szjt. 16. § (1) és (6) bekezdései alapján, figyelemmel a 34. § (1) bekezdésében írtakra is, megállapítható a jogszerűtlen felhasználás. Erre a körre szűkítetten a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes szerzői vagyoni jogait az alperes megsértette.

A fenti módon meghatározott jogsértő felhasználás után a felperes alappal követelhet díjat az Szjt. 16. § (4) bekezdése szerint, ennyiben osztható volt az elsőfokú ítélet. Díjigénye az Szjt. 94. § (1) bekezdésének e) pontjában szabályozottak szerint gazdagodás visszatérítéseként alapos. Tekintettel arra, hogy a díj mértékét az elsőfokú ítélet maga is jelképesnek tekintette, ezzel a másodfokú bíróság egyetértve - figyelemmel a felhasználás megállapított mértékére és módjára is - a díj mértéke tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elégtétel adására kötelezést a felperes alappal igényelte az Szjt. 94. § (1) bekezdés c) pontja alapján. A másodfokú bíróság azonban egyetértett az alperes érveivel, miszerint az elégtételnek az okozott jogsérelemmel arányban kell állnia, melynek megállapítása során a bíróságnak az eset összes körülményére figyelemmel kell lennie. A perbeli esetben a jogsértés - mennyiségét tekintve - kis súlyú volt, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított elégtétel nem állt ezzel arányban. A felperes által hivatkozott szakmai körök érdeklődése ebben a tekintetben nem volt értékelhető. Az országos folyóiratban történő megjelenés helyett a Fővárosi Ítéltábla elegendőnek találta, hogy az alperes sajnálkozását bocsánatkérő magánlevélben fejezze ki, ezért tekintetben az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta.

Nem volt osztható az elsőfokú ítéletnek a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezése sem. A nem vagyoni kártérítés a személyhez fűződő jogok megsértése esetére alkalmazható jogkövetkezmény, ilyet azonban az elsőfokú bíróság nem állapított meg, és a felperes keresetének módosításában is csak a szerzői és művészi jóhírneve sérelmére hivatkozott műve megváltoztatását kifogásolva. Erre tekintettel a kárigény alapjául a szerző személyhez fűződő jogai körébe tartozó, az Szjt. 13. § (1) bekezdésében szabályozott, a mű integritásának a sérelme merülhetett fel. Eszerint a szerző személyhez fűződő jogát sérti művének mindenfajta eltorzítása, megcsonkítása vagy más olyan megváltoztatása vagy megcsorbítása, amely a szerző becsületére vagy hírnevére sérelmes. A felperes által sérelmezett „módosítottam a fordítást” kifejezés, vagy az adott módon történt megváltoztatás a másodfokú bíróság megítélése szerint nem elegendő ehhez. A szavak általánosan elfogadott jelentése szerint e kifejezés nem hordoz olyan bántó többlettartalmat, ami alapján személyiségi jogi sérelem megállapítható és így nem vagyoni kártérítés jogalapját jelenthetné. Jogellenes magatartás hiányában ezért a másodfokú bíróság a felperes nem vagyoni kárigényét megalapozatlannak találta,

és az elsőfokú bíróság ítéletét etekintetben is megváltoztatta és a keresetet e részben is elutasította.

Mindez az elsőfokú perkötség viselésére is kihatott, a másodfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség megváltozott arányára és a felek által előlegezett költségekre tekintettel akként rendelkezett, hogy azt a felek maguk viselik a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint.

A fentiek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ismertetett részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A Pp. 81. § (1) bekezdés második fordulata alapján a másodfokú költségeiket a peres felek maguk viselik.

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban szükségtelenül lerótt újabb fellebbezési illeték visszatéríthetőségéről az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 79. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 80. § (1) bekezdés i.) pontja szerint rendelkezett.

Budapest, 2010. szeptember 9.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: